

Arrest

nr. 281 289 van 2 december 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114/1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 augustus 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 januari 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van haar Belgische moeder.

1.2. Op 28 juni 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.01.2022 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder, de genaamde G.M. (...), in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving hiervan worden de volgende documenten voorgelegd:

- Loonfiches van tewerkstelling bij A. (...) voor de periode 01.08.2021-31.10.2021 op naam van referentiepersoon*
- Attest OCMW S. (...) dd. 07.01.2022 op naam van betrokkene waaruit moet blijken dat hij niet niet laste valt van de van het OCMW S. (...)*
- Attest van het Comité van het Kadaster, Republiek Armenië, dd 10.09.2021 waaruit moet blijken dat betrokkene geen eigendomstitels heeft in het land van herkomst.*
- Attest aansluiting ziektekostenverzekering bij de 'Christelijke Mutualiteit als persoon ten laste dd. 01.04.2019. Echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan dan ook geenszins aanvaard worden als afdoende bewijs. Uit het voorgelegd document kan evenmin worden afgeleid dat betrokkene ten laste zou zijn geweest van de referentiepersoon en dit reeds van in het land van herkomst.*
- Bewijzen van stortingen in het verleden via Moneytrans dd 08.02.2015 ten bedrage van 1300 euro, dd 05.06.2015 ten bedrage van 1000 euro. Via Ria dd 10.04.2014 ten bedrage van 1200 euro, dd 30.05.2014 ten bedrage van 1000 euro, dd 02.10.2014 ten bedrage van 500 euro, dd 26.10.2014 ten bedrage van 1000 euro, dd 20.11.2014 ten bedrage van 1000 euro, dd 24.12.2014 ten bedrage van 740 euro, dd 23.04.2015 ten bedrage van 200 euro, dd 07.05.2015 ten bedrage van 150 euro, dd 31.05.2016 ten bedrage van 2000 euro + rekeninguittreksel van 'ING Belgium' op rekeningnummer (...) op naam van betrokkene*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Betrokkene legde opnieuw allerhande stukken voor waarmee hij het ten laste zijn van zijn smoeder van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenst aan te tonen. Echter, hij voldoet niet aan de voorwaarden van het 'ten laste' zijn. Ongeacht dat de bewijzen waaruit dit zou moeten blijken ontoereikend zijn, blijkt uit het dossier dat betrokkene, reeds voorafgaand aan de aanvraag, zelf geruime tijd tewerk gesteld is geweest. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet/deed zich te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Het dossier bevat bovendien ook geen sluitende bewijzen dat betrokkene reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine

Wat het onvermogen betreft, deze is onvoldoende aangetoond aan de hand van het attest van het Comité van het Kadaster, Republiek Armenië, dd 10.09.2021. waaruit moet blijken dat betrokkene geen eigendomstitels heeft in het land van herkomst. Dit attest bevat geen informatie over eventuele inkomsten van betrokkene in het land van herkomst. Bovendien dateert het attest van na het vertrek van betrokkene uit Armenië en is in die zin helemaal niet relevant. Het onvermogen werd hierdoor niet afdoende aangetoond.

Wat betreft de voorgelegde stortingsbewijzen van geldtransfers, deze zijn enkel relevant voor zover er uit bijkomende documenten zou blijken dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst en daardoor wel degelijk was aangewezen op het overgemaakte geld om in zijn levensonderhoud te voorzien en niet over andere bronnen van inkomsten beschikte. Het wordt niet betwist dat betrokkene kennelijk geld heeft ontvangen in het land van herkomst. Betrokkene heeft echter nagelaten te bewijzen dat hij op dat geld was aangewezen om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Betrokkene laat na bewijzen voor te leggen die de behoefte van betrokkene aantonen (zie supra). Bovendien dateren deze bewijzen van 2014, 2015 en 2016. Hierbij dient opgemerkt te worden opgemerkt dat na de periode 31.05.2016 geen enkele storting plaatsgevonden. De verzendbewijzen doen geenszins afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Kennelijk is betrokkene intussen ook gehuwd, is hij intussen vader geworden van twee kinderen en heeft hij intussen twee keer over en weer gereisd naar Armenië. In hoeverre zijn vrouw onvermogen was in het land van herkomst, werd niet aangetoond. Dit is eveneens essentieel bij deze aanvraag gezien van gehuwden mag worden verwacht dat zij elkaar ten laste hebben. Opvallend is ook dat betrokkene intussen vader is geworden. Naar gelang zijn gezinssituatie echter is veranderd en het gezin groter is geworden, heeft de moeder van betrokkene minder geld aan betrokkene overgemaakt. Op zich vormt dit ook wel een indicatie dat betrokkene een eigen bron van inkomsten had in het land van herkomst. Zo niet, zou mogen verwacht worden dat het bedrag dat betrokkene ontving van zijn moeder na de geboorte van het kind hoger was dan tevoren.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat niet kan blijken dat referentiepersoon voldoende financiële draagkracht heeft om betrokkene bijkomend ten laste te nemen. Betrokkene legt loonfiches voor op naam van referentiepersoon. Uit loonfiches blijkt dat referentiepersoon maandelijks gemiddeld een inkomen genereert ten bedrage van slechts 1102 EUR. Bovendien blijkt eveneens uit de loonfiches dat referentiepersoon reeds drie kinderen ten laste heeft. Betrokkene zelf blijkt vergezeld te zijn van zijn echtgenote en twee kinderen. Concreet wil dit zeggen dat de referentie persoon moet instaan voor de bestaansmiddelen van al deze personen. Er dient alsook een huur te worden betaald van 700,00 EUR (+ indexering). Het is niet ernstig te nemen dat referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen dat de gezinsleden ten laste zouden vallen van de sociale bijstand van het Rijk. Referentiepersoon beschikt niet eens over bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend voor dergelijke gezinssituatie. Op welke wijze referentiepersoon zou kunnen voorkomen dat hijzelf en betrokkene en bovenvermelde personen ten laste zouden komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, is bijgevolg niet duidelijk.

Het gegeven dat betrokkene geruime tijd op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te bekomen. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 3° en 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“aangezien de bestreden beslissing voorhoudt dat verzoeker niet afdoende aantoonde dat hij effectief onvermogen is én voorafgaand aan de aanvraag reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van zijn Belgische moeder;

aangezien de bestreden beslissing verwijst naar het huwelijk van verzoeker én het feit dat hij intussen vader is geworden van twee kinderen én hij niet aantoonde in hoeverre zijn vrouw onvermogen was in het land van herkomst alsook de bestreden beslissing 'vermoedt' dat verzoeker door de gezinsuitbreiding 'een eigen bron van inkomsten had in het land van herkomst' want zoniet 'zou mogen verwacht worden dat het bedrag dat betrokkene ontving van zijn moeder na de geboorte van het kind hoger was dan tevoren';

aangezien de bestreden beslissing verwijst naar feiten (huwelijk en gezinsuitbreiding van verzoeker), dewelke reeds bestonden en bekend waren bij DVZ n.a.v. de eerste aanvraag dd. 14.02.20 van verzoeker tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie;

aangezien echter n.a.v. de tweede aanvraag dd. 04.01.22 van verzoeker door DVZ nooit bewijsstukken werden gevraagd aangaande de al dan niet onvermogenheid van zijn echtgenote in het land van herkomst doch het feit dat verzoeker terzake geen bewijsstukken heeft voorgebracht wel als een motief wordt weerhouden om zijn tweede aanvraag te weigeren;

aangezien de bestreden beslissing voorts gestoeld is op loutere veronderstellingen wanneer als motief wordt weerhouden het feit dat wordt vermoed dat dat verzoeker door de gezinsuitbreiding 'een eigen bron van inkomsten had in het land van herkomst' want zoniet 'zou mogen verwacht worden dat het bedrag dat betrokkene ontving van zijn moeder na de geboorte van het kind hoger was dan tevoren)

aangezien alvorens het verblijfsrecht te weigeren DVZ sowieso rekening moet houden met navolgende elementen:

- *de duur van het verblijf van verzoeker in België;*
- *de leeftijd van verzoeker;*
- *de gezondheidstoestand van verzoeker;*
- *de gezins- en economische situatie van verzoeker;*
- *de sociale en culturele integratie van verzoeker in België;*
- *de banden van verzoeker met zijn herkomstland;*

aangezien nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat DVZ inderdaad rekening heeft gehouden met voormelde elementen waar dit nochtans in casu juist zeer noodzakelijk is om deze aftoetsing te doen;

dat aldus de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloomt is;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 28.06.22 dan ook niet alleen artikel 40bis §2, 3° én 40ter Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de

algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* verwijst de bestreden beslissing naar de artikelen 40bis, §2, (eerste lid,) 3° en 40ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij opnieuw gezinshereniging aanvraagt in functie van haar Belgische moeder, dat zij ouder is dan 21 jaar en dus dient aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon, dat om als ten laste te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst, dat de verzoekende partij ter staving hiervan documenten heeft voorgelegd, waarna deze worden opgesomd, dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dat zij immers noch afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende heeft bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij opnieuw allerhande stukken voorlegt waarmee zij het ten laste zijn van haar moeder van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenst aan te tonen, dat zij echter niet voldoet aan de voorwaarden van het 'ten laste' zijn, dat ongeacht dat de bewijzen waaruit dit zou moeten blijken ontoereikend zijn, uit het dossier blijkt dat zij reeds voorafgaand aan de aanvraag zelf geruime tijd tewerkgesteld is geweest, dat het op zich uiteraard goed is dat zij de moeite doet/deed om zich te integreren en om te werken, dat men echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene ten laste dient te zijn van de referentiepersoon, dat er bezwaarlijk kan gesteld worden dat dit hier het geval is, dat het dossier bovendien ook geen sluitende bewijzen bevat dat zij reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine. Er wordt gesteld dat, wat het onvermogen betreft, dit onvoldoende is aangetoond aan de hand van het attest van het Comité van het Kadaster van de republiek Armenië van 10 september 2021 waaruit moet blijken dat zij geen eigendomstitels heeft in het land van herkomst, dat dit attest geen informatie bevat over eventuele inkomsten van haar in het land van herkomst, dat het attest bovendien dateert van na haar vertrek uit Armenië en in die zin helemaal niet relevant is, dat het onvermogen hierdoor niet afdoende werd aangetoond, dat wat de voorgelegde stortingsbewijzen van geldtransfers betreft, deze enkel relevant zijn voor zover er uit bijkomende documenten zou blijken dat de verzoekende partij onvermogen was in het land van herkomst en daardoor wel degelijk was aangewezen op het overgemaakte geld om in haar levensonderhoud te voorzien en niet over andere bronnen van inkomsten beschikte, dat het niet wordt betwist dat zij kennelijk geld heeft ontvangen in het land van herkomst, dat zij echter heeft nagelaten te bewijzen dat zij op dat geld was aangewezen om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien, dat zij nalaat bewijzen voor te leggen die haar behoefte aantonen, dat deze bewijzen bovendien dateren van 2014, 2015 en 2016, dat na de periode 31 mei 2016 geen enkele storting heeft plaatsgevonden, dat de verzendbewijzen geenszins afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen, dat zij kennelijk intussen ook is gehuwd en vader is geworden van twee kinderen, dat zij intussen twee keer over en weer heeft gereisd naar Armenië, dat niet werd aangetoond in hoeverre haar vrouw onvermogen was in het land van herkomst, dat dit eveneens essentieel is bij deze aanvraag gezien van gehuwden mag worden verwacht dat zij elkaar ten laste hebben, dat ook opvallend is dat zij intussen vader is geworden, dat haar moeder, naar gelang haar gezinssituatie veranderd is en het gezin groter is geworden, minder geld aan haar heeft overgemaakt, dat dit op zich ook wel een indicatie vormt dat zij een eigen bron van inkomsten had in het land van herkomst, dat zo niet, zou mogen verwacht worden dat het bedrag dat zij ontving van haar moeder na de geboorte van het kind hoger was dan tevoren. De verwerende partij motiveert verder dat niet kan blijken dat referentiepersoon voldoende financiële draagkracht heeft om de verzoekende partij bijkomend ten laste te nemen, dat zij loonfiches voorlegt op naam van referentiepersoon, dat uit de loonfiches blijkt dat

referentiepersoon maandelijks gemiddeld een inkomen genereert ten bedrage van slechts 1102 euro, dat bovendien eveneens uit de loonfiches blijkt dat de referentiepersoon reeds drie kinderen ten laste heeft, dat de verzoekende partij zelf vergezeld blijkt te zijn van haar echtgenote en twee kinderen, dat dit concreet wil zeggen dat de referentiepersoon moet instaan voor de bestaansmiddelen van al deze personen, dat er alsook een huur dient te worden betaald van 700 euro plus indexering, dat het niet ernstig te nemen is dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen dat de gezinsleden ten laste zouden vallen van de sociale bijstand van het Rijk, dat de referentiepersoon niet eens beschikt over bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend voor dergelijke gezinssituatie, dat bijgevolg niet duidelijk is op welke wijze de referentiepersoon zou kunnen voorkomen dat zijzelf en de verzoekende partij en bovenvermelde personen ten laste zouden komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Er wordt nog gesteld dat het gegeven dat de verzoekende partij geruime tijd op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen, dat immers louter het gegeven dat zij op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon, dat de voorwaarde van het ten laste zijn immers op een actieve wijze dient te worden aangetoond en niet impliciet valt af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont, dat deze situatie bovendien betrekking heeft op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. Er wordt geconcludeerd dat gezien de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen haar en de referentiepersoon, dat zij niet voldoet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te bekomen gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond, dat haar het recht op verblijf wordt geweigerd en dat het attest van immatriculatie dient te worden ingetrokken.

Waar de verzoekende partij betoogt dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de duur van haar verblijf in België, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in België en haar banden met haar herkomstland, waar dit nochtans *in casu* juist zeer noodzakelijk is om deze afweging te doen, verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.10. en waaruit zal blijken dat de verwerende partij geenszins gehouden was hiermee rekening te houden of hieromtrent te motiveren.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing niet ten genoegen van recht is gemotiveerd, maakt zij niet duidelijk op welk punt de voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 40bis *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)”

3.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar moeder, een Belgische onderdaan. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische moeder.

De Raad benadrukt verder dat wat betreft de voorwaarde inzake het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidsstoetsing uit.

3.6. *In casu* besloot de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en aldus het verblijfsrecht als familielid van een Belg niet kan genieten.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij vooreerst vast dat uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij, reeds voorafgaand aan de aanvraag, zelf geruime tijd tewerkgesteld is geweest, dat het op zich uiteraard goed is dat zij de moeite doet/deed zich te integreren en te werken, dat men echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient ten laste te zijn van de referentiepersoon en dat er bezwaarlijk gesteld kan worden dat dit hier het geval is.

Er wordt verder gemotiveerd dat het onvermogen onvoldoende is aangetoond aan de hand van het attest van het Comité van het Kadaster van de republiek Armenië van 10 september 2021 waaruit moet blijken dat zij geen eigendomstitels heeft in het land van herkomst, dat dit attest geen informatie bevat over eventuele inkomsten van haar in het land van herkomst, dat het attest bovendien dateert van na haar vertrek uit Armenië en in die zin helemaal niet relevant is, dat het onvermogen hierdoor niet afdoende werd aangetoond. Voorts wordt gesteld dat het dossier geen sluitende bewijzen bevat dat de verzoekende partij reeds ten laste zou zijn geweest van in het land van herkomst of origine, dat de voorgelegde stortingsbewijzen van geldtransfers enkel relevant zijn voor zover er uit bijkomende documenten zou blijken dat de verzoekende partij onvermogen was in het land van herkomst en daardoor wel degelijk was aangewezen op het overgemaakte geld om in haar levensonderhoud te voorzien en niet over andere bronnen van inkomsten beschikte, dat het niet wordt betwist dat zij kennelijk geld heeft ontvangen in het land van herkomst, dat zij echter heeft nagelaten te bewijzen dat zij op dat geld was aangewezen om in

haar levensonderhoud te kunnen voorzien, dat deze bewijzen bovendien dateren van 2014, 2015 en 2016 en dat na de periode 31 mei 2016 geen enkele storting heeft plaatsgevonden, dat de verzendbewijzen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen, dat de verzoekende partij intussen ook kennelijk gehuwd is en vader is geworden van twee kinderen, dat zij intussen twee keer over en weer heeft gereisd naar Armenië, dat niet werd aangetoond in hoeverre haar vrouw onvermogen was in het land van herkomst, dat dit eveneens essentieel is bij deze aanvraag gezien van gehuwden mag worden verwacht dat zij elkaar ten laste hebben, dat ook opvallend is dat zij intussen vader is geworden, dat van gehuwden mag verwacht worden dat zij elkaar ten laste hebben, dat de moeder, naar gelang de gezinssituatie van de verzoekende partij is veranderd en het gezin groter is geworden, minder geld aan haar heeft overgemaakt en dat dit op zich ook wel een indicatie vormt dat de verzoekende partij een eigen bron van inkomsten had in het land van herkomst, zo niet zou mogen verwacht worden dat het bedrag dat zij van haar moeder ontving na de geboorte van het kind hoger was dan tevoren.

De verwerende partij motiveert tevens dat niet kan blijken dat de referentiepersoon voldoende financiële draagkracht heeft om de verzoekende partij bijkomend ten laste te nemen, dat de verzoekende partij loonfiches voorlegt op naam van referentiepersoon, dat uit de loonfiches blijkt dat referentiepersoon maandelijks gemiddeld een inkomen genereert ten bedrage van slechts 1102 euro, dat bovendien eveneens uit de loonfiches blijkt dat de referentiepersoon reeds drie kinderen ten laste heeft, dat de verzoekende partij zelf vergezeld blijkt te zijn van haar echtgenote en twee kinderen, dat dit concreet wil zeggen dat de referentiepersoon moet instaan voor de bestaansmiddelen van al deze personen, dat er alsook een huur dient te worden betaald van 700 euro plus indexering, dat het niet ernstig te nemen is dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen dat de gezinsleden ten laste zouden vallen van de sociale bijstand van het Rijk, dat de referentiepersoon niet eens beschikt over bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend voor dergelijke gezinssituatie en dat bijgevolg niet duidelijk is op welke wijze de referentiepersoon zou kunnen voorkomen dat zijzelf, de verzoekende partij en bovenvermelde personen ten laste zouden komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Deze drie motieven zijn determinerend en kunnen, als ze staande blijven, ieder op zich de bestreden beslissing dragen.

3.7. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het eerste determinerend motief, met name dat zij reeds voorafgaand aan de aanvraag zelf geruime tijd tewerkgesteld is geweest, dat zij om gezinshereniging te kunnen genieten ten laste dient te zijn van de referentiepersoon en dat er bezwaarlijk kan worden gesteld dat dit hier het geval is, ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins betwist.

De verzoekende partij diende haar verblijfsaanvraag in als descendent, ouder dan eenentwintig jaar, van haar Belgische moeder. In dat geval dient zij, het weze herhaald, conform artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° *juncto* 40ter van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij ten laste is van haar Belgische moeder. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij diende te bewijzen "voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon" (eigen onderlijnen), wat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins betwist. De verwerende partij geeft hiermee een redelijke invulling aan de voorwaarde die door de wetgever is vooropgesteld. De Raad stelt immers vast dat de redactie van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat de verzoekende partij moet aantonen ook gedurende de periode dat haar aanvraag nog loopt, ten laste te zijn van haar moeder. Er is immers in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn "*die te hunnen laste zijn*". Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat te dezen van toepassing is omdat de verzoekende partij de volwassen zoon is van een Belgische onderdaan, duidelijk en uitvoerig gewag maakt van de verplichting voor de Belgische onderdaan om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om de descendent, zijnde de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde vreemdeling, te zijnen laste te nemen. Nergens kan worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen uitsluitend zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van oorsprong.

De verzoekende partij betwist niet dat zij voorafgaand aan de aanvraag zelf geruime tijd tewerkgesteld is geweest.

De Raad acht het geenszins foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in het kader van een aanvraag van een descendent van een Belgische onderdaan oordeelt dat het bewijs van

eigen tewerkstelling voorafgaand aan de aanvraag aan toont dat deze niet ten laste is van de Belgische onderdaan, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. De aanvraag wordt beoordeeld op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen. De verzoekende partij diende een verblijfsaanvraag in als persoon ten laste. Zij toont dan ook niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is te oordelen dat, nu blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag niet ten laste was van haar moeder, zij dan ook geen aanspraak kan maken op deze verblijfsgrond.

3.8. De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij ook het derde determinerend motief, met name dat niet kan blijken dat de referentiepersoon voldoende financiële draagkracht heeft om de verzoekende partij bijkomend ten laste te nemen, ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins betwist.

3.9. Uit wat hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoekende partij het eerste motief niet weerlegt, noch ontkracht. De verzoekende partij kan door het gegeven dat zij voorafgaand aan de aanvraag een geruime tijd tewerkgesteld is geweest niet als ten laste worden beschouwd van haar moeder, minstens maakt zij het tegendeel niet aannemelijk. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Aangezien er geen middelonderdelen zijn gericht tegen het voornoemd motief en dit motief aldus overeind blijft, kan het op zich de bestreden beslissing dragen. Hetzelfde kan gesteld worden voor het derde motief dat stelt dat niet kan blijken dat de referentiepersoon voldoende financiële draagkracht heeft om de verzoekende partij bijkomend ten laste te nemen. Derhalve moet niet worden ingegaan op het betoog van de verzoekende partij dat de bestreden beslissing “vermoedt” dat zij door de gezinsuitbreiding een eigen bron van inkomsten had in het land van herkomst want zo niet “*zou mogen verwacht worden dat het bedrag dat (zij) (...) ontving van (haar) moeder na de geboorte van het kind hoger was dan tevoren*”, dat de bestreden beslissing verwijst naar feiten, met name haar huwelijk en gezinsuitbreiding, dewelke reeds bestonden en bij de verwerende partij bekend waren naar aanleiding van de eerste aanvraag van 14 februari 2020 tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dat naar aanleiding van haar tweede aanvraag van 4 januari 2022 door de verwerende partij nooit bewijsstukken werden gevraagd aangaande de al dan niet onvermogenheid van haar echtgenote in het land van herkomst doch dat het feit dat zij ter zake geen bewijsstukken heeft voorgebracht wel als motief wordt weerhouden om haar tweede aanvraag te weigeren, dat de bestreden beslissing voorts gestoeld is op loutere veronderstellingen wanneer het feit dat wordt vermoed dat zij door de gezinsuitbreiding een eigen bron van inkomsten had in het land van herkomst want zo niet zou mogen verwacht worden dat het bedrag dat zij ontving van haar moeder na de geboorte van het kind hoger was dan tevoren, als motief wordt weerhouden. Deze kritiek is immers gericht tegen het tweede motief. Het desgevallend gegrond bevinden van een middelonderdeel ertegen kan immers, gelet op het voorgaande, niet leiden tot het onwettig bevinden van de bestreden weigeringsbeslissing. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij deze middelonderdelen.

3.10. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij, alvorens het verblijfsrecht te weigeren, sowieso rekening moet houden met navolgende elementen: de duur van haar verblijf in België, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in België en haar banden met haar herkomstland, en dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij inderdaad rekening heeft gehouden met voormelde elementen waar dit nochtans *in casu* juist zeer noodzakelijk is om deze afweging te doen.

De verzoekende partij lijkt met haar betoog te verwijzen naar artikel 42bis, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt: “*Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.*”

De thans bestreden beslissing stelt geen einde aan een verblijf maar betreft een weigering van verblijf. Voornoemde bepaling is aldus niet van toepassing. De verzoekende partij laat na toe te lichten op grond van welke (andere) bepaling de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing alsnog gehouden was om rekening te houden met voornoemde elementen. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij met voornoemde elementen rekening diende te houden of hierover diende te motiveren.

3.11. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 3° en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij evenmin aan dat de bestreden beslissing “*niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloot is*” of “*manifest onzorgvuldig en onredelijk is (en) derhalve willekeurig is*”.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.12. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER ,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VERBIEST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VERBIEST

N. VERMANDER